

Weijze lessen over wallekanten en over: “zo kan het dus ook!”

S.V. Marken - AMVJ, zaterdag 4 november 2023

Ik heb u in mijn impressie van vorige week geprobeerd te overtuigen van het feit dat toeval niet bestaat.

Vandaag, op een uiterst naargeestig druilerige zaterdag, had uw chroniqueur van de omzwervingen van Bordeauxrood bij het wakker worden al een merkwaardig gevoel van positieve opgewektheid. Zo van: “dit kan best eens een zonnige dag worden...”

Zij, die mij van de zijlijn en elders kennen, weten dat ik bepaald niet altijd als een vrolijk lachebekje door het leven ga.

Maar blijkbaar was het vooruitzicht om die middag naar Marken te moeten toeren om de toeren van het Kumar Cohort gade te slaan, al voldoende om me, zoals altijd in de vele voorbije jaren, een aangenaam gevoel bezorgen.

Gewoon omdat het er bij die club, onafhankelijk van wat er te velde gebeurt, altijd uiterst plezierig toeven is. Gezelligheid troef of het nu voor of na de wedstrijd is; in de bestuurskamer en de altijd knus-drukke kantine.

Hoewel de weergoden tijdens de heenrit en vooral op de schier eindeloze dijk er alles aan deden om mijn stemming in grauweheid onder te dompelen, was de ontvangst er door voorzitter/raddraaier Jan Peereboom en secretaris Jacob de Weijze als vanouds.

De grappen en grollen waren niet van de lucht; ook niet bij Dirk Marinus, die het op hogere leeftijd presteert om fluitend partijen van tweede teams tot een goed einde te brengen.

Het was overigens geen toeval dat ik hem in Marken trof.

Vorige week was hij ook bij ons thuis te gast om AMVJ 2 tegen Tos Actief (1-1) te leiden.

En hij bij het afscheid toen riep: “bedankt vrienden en tot volgende week Marken”. Markante man!

Ik heb hem samen met Jacob op de foto gezet omdat ik, toen de rust een beetje terug was in de bestuurskamer, in gesprek raakte over wat Jacob nog meer deed dan een uiterst loyale en bedrijvige clubvrijwilliger te zijn.

Het bleek dat hij in het dagelijks leven bij een groot, gerenommeerd en breed georiënteerd ingenieursbureau werkt, dat al meer dan 140 jaar aan de weg timmert als het gaat om hun klanten wereldwijd innovatief duurzame oplossingen te bieden.

Momenteel is hij betrokken bij een project dat een slimme oplossing moet opleveren voor het restaureren van de in lamentele staat verkerende wallekanten (kades) aan de Amsterdamse grachten. Als de proef slaagt ligt er zo'n 600 kilometer wallekant op de herstellende te wachten.....

Interessant verhaal, waarin Jacob mij onder meer heeft proberen uit te leggen hoe die oplossing in elkaar zit. Maar die Weijze en heldere lessen waren voor een volslagen atechnisch persoon toch iets te veel van het goede om ze hier te kunnen reproduceren.

Bovendien werd het tijd om gewapend met plu, maar nog steeds goed geluimd, redelijk droog de droge tribune aan de overkant van het veld te bereiken.

Samen met oer-supporter Ton de Veij en pa Reuvekamp (met onafscheidelijke hond) keek ik naar een lekker en -de moeilijke weersomstandigheden in aanmerking genomen- zelfs prima ballend AMVJ. Dat zeker in het eerste half uur de lakens uitdeelde.

Behoudens een kans in de beginfase was van de thuisclub aanvankelijk weinig te melden.

En wat zo plezierig was om te aanschouwen: Bordeauxrood hanteerde nu eens niet heel frequent de lange haal naar voor, maar combineerde er als een collectief en in tempo opererend team bij tijd en wijle lustig op los.

En kansen kwamen er ook. Dus was het beslist geen toeval dat de bal al na een minuut of dertien in het mandje lag bij de wonderlijk maar tot dan toe toch afdoende keepende boomlange Jonathan Waterberg van Marken. Na een mooie aanval was het spits Max Krake die de knuffels in ontvangst kon nemen (0-1).

De aanvallende intenties bleven daarna bij de bezoekers best overeind en er vielen ook nog wel lekkere aanvallen en kansen te noteren, maar je zag ook dat in het laatste kwartier van het eerste bedrijf de gemakzucht en foutjes toenamen en het gas geven afnam.

Daardoor werd Marken als het ware in het zadel geholpen en werd de gastheer allengs ook een beetje gevaarlijk.

Helaas was er zoals zo vaak bij de Bordeauxroden een verdedigend proactief Sinterklaascadeautje voor nodig om Marken nog voor rust op gelijke hoogte te laten komen. “Eigen schuld, dikke bult en totaal onnodig”, was het credo waarmee de enigszins bittere thee in de kleedkamer moest worden genuttigd.

Wat er verder door dit brouwsel gemengd was zal ongetwijfeld binnenboord blijven, maar binnen vijf minuten na begin van het tweede deel stond het door een weer gretig en gedreven combinerend AMVJ 1-3. Na even fraaie aanvallen, die door Daan van Hees even fraai werden afgerond.

In plaats van opnieuw genoegzaam achterover te gaan leunen bleven de bezoekers bouwen aan de -op een kwartier na- beste wedstrijd van dit nog prille seizoen. Het team liet nadrukkelijk zien waartoe het voetballend in staat blijkt te zijn.

Tot wanhoop van de tegenstander die niet veel later zelf een messcherpe voorzet in eigen doel deponeerde (1-4).

Maar ook daarmee was de koek nog niet op.

Ook wissels mochten meegenieten van deze onverwachte maar daarom niet minder mooie ervaring van de ploeg van Kumar.

Bij een daarvan, knalde Devery Boldewijn, met nog een half uur te spelen de 1-5 op het scorebord.

En na nog een hele reeks van mogelijkheden en kansen was het Jeffrey Bok die kort voor tijd de einstand van deze in zijn totaliteit prima elftalprestatie mocht bekronen met een élatante 1-6 overwinning.

Dat deze oppepper leidde tot een vreugdedans in de kleedkamer was logisch.

En dat coach Ricky Kumar blij en content was met het optreden en resultaat van zijn team ook mag geen verwondering wekken. Voor hem was Daan van Hees de man van de wedstrijd.

En wie zal dat hardwerkende en nu ook scorende Daan misgunnen?

Ook in de bestuurskamer waren de complimenten voor Bordeauxrood oprecht.

Ook van de scheids van dienst, Jesse Knetsch, die als stand-in was opgeroepen en deed wat een goede scheids siert: tijdens de wedstrijd niet opvallen, zodat je hem na afloop daardoor –ten onrechte- bijna zou vergeten te bedanken met een prima pot.

En hoewel hij een moeilijke middag moet hebben gehad, draaide voorzitter Jan Peereboom zijn rad van fortuin toch weer met een drive alsof zijn club gewonnen had.

De knuffel ten afscheid was ook zoals het altijd al was: verdiend en hartelijk.

Al met al reed ik opgewekt terug naar Amstelveen om deze zinnigjes uit het toetsenbord te frotten. Met inmiddels meer dan een tevreden gevoel over een middag, waar in alle opzichten, maar zeker voor het optreden van Eén de conclusie luidt : “zo kan het dus ook” volgens

Dirk

